

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204308
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8120204308.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: N.. N. P., R.. XX.X.XXXX, D. P. R. C., N. Q. XXX, zastúpený: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, so sídlom v Prešove, Slovenská 46, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie a prísl. takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 100 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .
- III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobami zo dňa 7.4.2020 sa domáhal primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na základe toho, že ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcich sporoch o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Išlo o spor vedený na tomto súde pod sp. zn. 16Csp/129/2016 a v dôsledku neho považoval za spravodlivú výšku primeraného finančného zadostučinenia sumu 300 Eur. Poukázal na to, že žalovaný vyzval jeho zamestnávateľa na zrážanie sumy 696,92 Eur z jeho mzdy. Ďalší spor sa viedol pod sp. zn. 19Csp/129/2016 a v tej súvislosti žalobca uviedol, že žalovaný požiadal jeho zamestnávateľa o výkon zrážok z jeho mzdy ohľadom sumy 1613,97 Eur a preto v tejto veci požiadal o primerané finančné zadostučinenie vo výške 800 Eur. Táto druhá žaloba bola zapísaná pod sp. zn. 32Csp/67/2020.

2. Uznesením tohto súdu č.k. 32Csp/66/2020-33 zo dňa 11.6.2020 boli spojené obe spomínané konania do jedného konania vedeného pod sp. zn. 32Csp/66/2020.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k oboj žalobám žiadal žalobu zamietnuť. Vyslovil názor, že uplynutie času viac ako 4 roky od predchádzajúcich sporov spochybňuje oprávnenosť uplatneného nároku. Mal tiež za to, že v žalobe absentujú skutkové tvrdenia odôvodňujúce nárok a jeho výšku. Uviedol, že zo žaloby nevyplýva splnenie zákonných podmienok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., keďže jeho účelom bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní) primerané zadostučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní a nie primerané zadostučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní. Žalovaný poukázal na ďalšie žaloby o primerané finančné zadostučinenie podané zo strany žalobcu proti nemu v ten istý deň, okrem týchto dvoch žalôb aj vo veci 9Csp/66/2020 a takéto právne neopodstatnené multiplikovanie

súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu ako má na mysli toto ustanovenie, nesleduje sa ním nastolenie rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia, čo možno považovať za zneužitie práva.

4. Žalobca právo na repliku nevyužil.

5. Súd vykonal dokazovanie písomným vyjadrením žalovaného, spismi tohto súdu 16Csp/129/2016 a 19Csp/129/2016 a zistil tento skutkový stav:

6. V konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 16Csp/129/2016 žalobca sa domáhal voči žalovanému zdržania sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy s poukazom na to, že dňa XX.X.XXXX uzavrel s ním zmluvu o spotrebiteľskom úvere a v ten istý deň aj na samostatnej listine dohodu o zrážkach zo mzdy. Uviedol, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c/, f/, j/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a považoval tiež poplatok za poskytnutie úveru 51 Eur za neurčitý a poplatok za dohodu o poskytnutí služby za odklad splátok vo výške 493,50 Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vyslovil záver o absolútnej neplatnosti dohody podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť a tiež podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s § 5a písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z.

7. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 16Csp/129/2016-32 zo dňa 25.5.2017 žalobe vyhovel. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako aj súvisiacu dohodu o zrážkach zo mzdy posúdil ako spotrebiteľské zmluvy a z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že spomínanú dohodu vyhodnotil ako absolútne neplatnú pre nedostatok jej určitosti a to v súvislosti s neuvedením platiteľa mzdy a neurčitým vymedzením zabezpečovanej pohľadávky.

8. V dôsledku odvolania žalovaného vec prejednal Krajský súd v Prešove, ktorý rozsudkom č.k. 7Co/111/2017-49 zo dňa 25.1.2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Súhlasil s tým, že v predmetnej dohode o zrážkach zo mzdy absentuje platiteľ mzdy, pričom vyslovil názor, že nutnosť jeho uvedenia vyplýva z povahy daného zabezpečovacieho inštitútu. Poukázal tiež na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená so spotrebiteľom ak má byť právom akceptovateľná, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Uviedol, že z uzatvorenej dohody žiadne podstatné informácie o tomto inštitúte nevyplývajú. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Dodal, že dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok o ochrane spotrebiteľa a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok so zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Napokon uviedol, že aj keď spomínaná dohoda bola uzatvorená pred účinnosťou § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého musí byť spotrebiteľ poučený o dôsledkoch jej uzavretia a možnosti jej odmietnutia, vzhľadom na absenciu prechodného ustanovenia je potrebné toto ustanovenie aplikovať aj na skôr založený právny vzťah. Uvedený rozsudok sa stal právoplatným 27.02.2018.

9. Zo spomínaného spisu 16Csp/129/2016 vyplýva aj to, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobcu listom zo dňa 12.08.2016 o vykonávanie zrážok zo mzdy za účelom vymoženia pohľadávky žalovaného vo výške 696,92 Eur zo zmluvy číslo 8500101241. Na návrh žalobcu súd uznesením číslo konania 16Csp/129/2016-10 zo dňa 27.10.2016 vydal neodkladné opatrenie o povinnosti zdržať sa použitia tejto dohody a to aj vo vzťahu k zamestnávateľovi žalobcu. Uvedené uznesenie nadobudlo vykonateľnosť dňa 03.11.2016.

10. Žalobca podal na tunajší súd dňa 19.10.2016 voči žalovanému aj ďalšiu žalobu o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, pričom konanie sa viedlo pod spisovou značkou 19Csp/129/2016. Žaloba obsahovala totožnú právnu argumentáciu ako vo veci 16Csp/129/2016, pričom sa týkala zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej so žalovaným XX.XX.XXXX a súvisiacej samostatnej dohody o zrážkach zo mzdy. Rozsudkom číslo konania 19Csp/129/2016-53 zo dňa 08.02.2018 súd opäť tejto žalobe vyhovel. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd vyhodnotil spomínanú dohodu o zrážkach zo mzdy ako neplatný právny úkon podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. V tej súvislosti uviedol, že dlžník má byť absolútne vedomý toho, na čo sa dohodou zaväzuje, aké na seba preberá povinnosti, pričom podľa jej obsahu nemal možnosť túto dohodu pred splatením pohľadávky vypovedať alebo iným spôsobom jednostranne ukončiť. Takéto dojednanie súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Aj v tejto veci sa žalovaný odvolal, pričom o jeho opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom číslo konania 9Co 57/2018-98 zo dňa 13.09.2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy nebola individuálne dojednaná, umožňuje vymôcť plnenie, na ktoré veriteľ nemá nárok, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade. Dohoda totiž umožnila žalovanému domôcť sa aj poplatkov za uzavretie dohody o poskytnutí služby, hoci táto zmluvná podmienka, respektíve podmienka s rovnakým či obdobným obsahom bola už súdmi judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka. Rozsudok sa stal právoplatným 29.10.2018.

11. Z tohto spisu vyplýva aj to, že žalovaný požiadal o zamestnávateľa žalobcu o vykonávaní zrážok zo mzdy na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXXXX listom zo dňa XX.XX.XXXX, pričom svoju pohľadávku vyčíslil na 1613,97 Eur. Na základe návrhu žalobcu však súd vydal neodkladné opatrenie uznesením číslo konania 19Csp/129/2016-10 dňa 16.11.2016, ktorým uložil povinnosť žalovanému zdržať sa použitia spomínanej dohody a tiež túto povinnosť uložil aj zamestnávateľovi žalobcu. Uvedené uznesenie sa stalo vykonateľným už dňa 24.11.2016.

12. Súd vo veci už raz rozhodol rozsudkom č.k. 32Csp/66/2020 - 56 zo dňa 5.3.2021 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 200 Eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Výšku priznaného finančného zadostučinenia (za každý uplatnený nárok 100 Eur) odôvodnil v bode 21 spomínaného rozsudku. Proti nemu sa odvolali obe strany. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 18CoCsp/21/2021 - 95 zo dňa 30.11.2021 potvrdil výrok rozsudku o priznaní 200 Eur, zrušil výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že priznanú sumu považuje za symbolickú a nedostatočnú, poukázal na predchádzajúci rozsudok v celkom inom spore 11Csp/87/2020 tvrdiac, že v danej veci vyslovil svoj názor na posúdenie primeranosti finančného zadostučinenia a touto skutočnosťou odôvodnil zrušenie výroku rozsudku v zamietajúcej časti a dodal, aby súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vychádzal z rozhodnutí odvolacieho súdu vyslovených v skorších rozhodnutiach, z ktorých vyplýva, že suma finančného zadostučinenia má plniť proti dodávateľovi predovšetkým odrádzajúcu funkciu.

13. Súd druhej inštancie bez akéhokoľvek pokynu na doplnenie dokazovania teda zrušil zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie s jediným pokynom priznať vyššie zadostučinenie napriek tomu, že to sa určuje vlastnou úvahou súdu a tu súd vysvetlil a zdôvodnil v predchádzajúcom rozsudku. Takýmto postupom odvolací súd núti súd prvej inštancie rozhodnúť v rozpore so svojim vnútorným presvedčením o nároku, ktorého výška sa určuje len vlastnou úvahou. Súd pritom upozorňuje, že nie všetky senáty Krajského súdu v Prešove zastávajú názor, ktorý bol odprezentovaný spomínaným rozsudkom Krajského súdu v Prešove v tejto veci. Napríklad rozsudkom Krajského súdu v Prešove 11Co 87/2019 zo dňa 27.2.2020 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Prešove 11Csp/130/2019 o priznaní primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100 Eur voči tomu istému žalovanému a tiež v dôsledku dohody o zrážkach zo mzdy, pričom odvolací súd uviedol, že sumu 100 EUR považuje za primeranú rozsahu a povahy porušenia práv žalobcu spočívajúce v uplatnení nároku žalovaného na vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu v celkovej výške 2110,14 Eur. Vo veci 11Csp/33/2021 tohto súdu Krajský súd v Prešove rozsudkom 6CoCsp/20/2021 zo dňa 14.12.2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o priznaní primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100 Eur v dôsledku priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2332,40 Eur. V ďalších dvoch veciach dokonca Krajský súd v Prešove zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý priznal finančné zadostučinenie vo výške 985,50 Eur zodpovedajúcej výške bezdôvodného obohatenia a tento rozsudok zmenil na sumu 50 Eur rozsudkom 9CoCsp/49/2020 zo dňa 25.3.2021 a rozsudkom 17CoCsp/32/2020 zo dňa 29.9.2020 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý priznal finančné zadostučinenie vo výške 400 Eur zodpovedajúce polovici výšky bezdôvodného obohatenia na 50 Eur. Potvrdený bol aj rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/66/2020 o priznaní primeraného finančného zadostučinenia 100 Eur v dôsledku bezdôvodného obohatenia veriteľa vo výške 3.767,05 Eur a to rozsudkom Krajského súdu v Prešove 8CoCsp 9/2021 z 31.1.2022.

14. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci vyplýva, že sa rozhodol „trestať“ súd prvej inštancie pre jeho názor vyplývajúci z vlastnej úvahy pri priznávaní výšky primeraného finančného zadostučinenia a to bez ohľadu na zákonné podmienky upravené v § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, na ktoré ustanovenie odvolací súd poukázal, hoci súdu prvej inštancie nie je zrejmé akého nesprávneho procesného postupu sa dopustil voči žalobcovi, ktorým by znemožnil uskutočnenie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že by tento nedostatok nebolo možné

napraviť v konaní pred odvolacím súdom. To sú totiž zákonné podmienky upravené v § 389 ods. 1 písm. b/ CSP pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na článok 48 ods. 2 Ústavy SR a v náväznosti na to aj na jeden zo základných princípov Civilného sporového poriadku, ktorý je upravený v článku 17 CSP.

15. Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam súd prvej inštancie je povinný rešpektovať právny názor odvolacieho súdu, čo vyplýva z § 391 ods. 2 CSP.

16. Tak ako už súd uviedol, je nepochybné, že žalobca mal pri uzatvorení oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere a s nimi súvisiacimi dohodami o zrážkach zo mzdy postavenie spotrebiteľa.

17. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

21. Súd zotrváva na názore, že uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy nepovažuje za vážne porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa alebo povinnosti žalovaného ako dodávateľa, pretože relevantné je len posúdenie tohto porušenia v zmysle noriem slúžiacich na ochranu práv spotrebiteľa. Jasne to možno vyvodit' systematickým výkladom celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože vetu tretiu tohto ustanovenia je potrebné hodnotiť v kontexte s prvou vetou, podľa ktorej ochrana spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností sa posudzuje podľa zákona s cieľom ochrany spotrebiteľa. Navyše aj v samotnej tretej vete ako hmotnoprávnej podmienke pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia sa uvádza úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených týmto (teda zákonom č. 250/2007 Z.z.) a osobitnými predpismi. Týmto osobitnými predpismi podľa logického a systematického výkladu je potrebné považovať osobitné predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľa (napríklad už spomínaný zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku alebo osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). Preto pokiaľ súdy v predchádzajúcich sporoch 16Csp/129/16 a 19Csp/129/16 argumentovali aj neplatnosťou dohody o zrážkach zo mzdy pre nedostatok jej určitosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) alebo rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), tieto závery sú irelevantné pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie, keďže vychádzajú zo všeobecnej právnej úpravy a nie osobitných noriem slúžiacich na ochranu práv spotrebiteľa. Relevantné bolo pre priznanie nároku vyhodnotenie spomínaných dohôd ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, ktorý poukazoval na to, že žalovaný opakovane uzatvára dohody o zrážkach zo mzdy, aj keď ich súdy vyhodnotili ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a túto skutočnosť považuje za vážne porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa. Je však potrebné si uvedomiť, že tak v minulosti, ako aj v súčasnosti, zákonodarca nezakazuje využívať tento inštitút aj v spotrebiteľských zmluvách, inak by uzatváranie spomínaných dohôd v spotrebiteľských zmluvách zakázal alebo by ich uviedol v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, kde sú demonštratívne vymenované neprijateľné zmluvné podmienky a napokon je to zrejmé aj z aktuálnej právnej úpravy § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z., ktorá platí od 1.5.2014 a upravuje špecifické náležitosti a podmienky platnej dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských

zmluvách. Preto každý prípad je potrebné posúdiť individuálne a nie je možné vychádzať zo záveru, že každá dohoda o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských zmluvách je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Je teda nesporné, že dohoda o zrážkach zo mzdy stále predstavuje legitímny zabezpečovací právny inštitút, ktorý je stále zakotvený v právnom poriadku Slovenskej republiky v § 551 Občianskeho zákonníka a ktorý platí aj pre spotrebiteľské právne vzťahy. Až s účinnosťou od 01.05.2014 boli stanovené obmedzenia vyplývajúce z osobitnej úpravy daného inštitútu v zmysle § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z, ktoré však nie je možné aplikovať pre spornú dohodu, ktorá bola uzavretá skôr. Išlo by totiž o pravú retroaktivitu, ktorá zásadne sa neprípúšťa, ako to uviedol aj Ústavný súd SR v náleze PL.US16/95, podľa ktorého k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty.

22. Súd preto opäť zdôrazňuje, že pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia zohľadnil vyššie uvedené okolnosti v súvislosti s posúdením závažnosti porušenia povinnosti žalovaného a ako aj to, že v oboch prípadoch nedošlo ani k čiastočnej realizácii dohody o zrážkach zo mzdy, čo napokon potvrdil žalobca aj v odvolaní a preto aj naďalej považuje už priznanú sumu po 100 Eur za primeranú pri každom uplatnenom nároku spĺňajúcu požiadavku satisfakcie pre žalobcu vzhľadom na to, že určitou formou zadosťučinenia je pre neho už predchádzajúci rozsudok. To, že základným účelom daného inštitútu (primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) je predovšetkým satisfakcia žalobcu ako spotrebiteľa vyplýva zo samotného názvu daného inštitútu „zadosťučinenie“. Keďže však zaplatenie finančného zadosťučinenia pre povinný subjekt spôsobuje finančnú ujmu, má poskytnutie primeraného zadosťučinenia aj sankčnú povahu, ktorá však je druhoradá a teda nepochybne plní len vedľajšiu úlohu, keďže primárnou je satisfakcia žalobcu. Súd druhej inštancie však predchádzajúcim rozsudkom priznanú výšku finančného zadosťučinenia žalobcu nepovažoval za primeranú a namiesto toho, aby vo veci meritórne rozhodol a priznal sumu, ktorú považuje za primeranú, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti s pokynom na priznanie vyššieho finančného zadosťučinenia a preto súd vzhľadom na už citované ustanovenie § 391 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žalovaného zaviazal na doplatenie ďalších 100 Eur, čiže z každého uplatneného nároku ďalších 50 Eur tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

23. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z toho dôvodu jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Nezistil totiž žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

24. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.